

[Horn.]

strengt sig for at gøre noget. Der går ingen splinter af os, fordi vi siger til folk, der bestiller noget, at det har vi lagt mærke til, og det kan ikke være rigtigt bare at uddele øretæver og grise selskabet til udadtil. Der er nogle, der føler sig fornærmet over sådanne betragtninger, men det får så være. Jeg understreger, hvad jeg sagde ved første behandling, at jeg har ikke noget med SAS at gøre, jeg er ganske frit stillet og kan frit fremsætte mine synspunkter, og jeg går ud fra, at det, vi kan læse os til i de kilder, jeg angav, nogenlunde dækker, hvad der er foregået.

Vi mener altså dels på det grundlag, jeg skitserede ved første behandling, dels ud fra de forudsætninger, jeg her har trukket op for samarbejdet, at det er rimeligt, at vi går ind i det, og det kan jeg anbefale. Jeg ved meget godt, at der er enkelte personer, både i dette hus og navnlig udenfor, som hæfter sig ved det meget store beløb, der her er tale om, og sætter det i relation til, om de selv personlig har direkte fordel af det, der her sker. Jeg må understrege, at vi må vurdere SAS som en forretning, der arbejder med alles tarv for øje. Det er jo ikke sådan, at alle de mennesker, der ikke har telefon, mener, at telefonen er ganske unyttig; det er heller ikke sådan, at alle de, der ikke benytter skib, mener, at de store skibsværfter er unyttige o. s. v. Det er ikke første gang, staten ofrer penge på så store foretagender. Vi er netop i disse dage i færd med at ofre penge på et erhverv, som trænger til støtte. Vi skal såmænd ikke så mange år tilbage for at kunne henvise til skibsværfterne, til Landmandsbanken o. s. v., hvor samfundet mente det forsvarligt at hjælpe. Det mener vi også det er her.

Når dette er sagt, vil jeg gerne tilføje: der er nogle, der vil påstå — det gælder bl. a. mindretallet — at vi er alt for optimistiske, det er noget blåøjet noget, vi her indlader os på o. s. v. Vi er udmærket klar over — som jeg vistnok stærkere end nogen anden har fremhævet det ved tidligere

drøftelser af SASs forhold — at der er en risiko forbundet med at drive denne forretning, men det er der jo ved de fleste forretninger. Her er der imidlertid tale om beløb af en anden størrelsesorden end ved andre forretninger, det ved vi alle, og vi har det meget nøje for øje, at der er en betydelig risiko til stede. Men når vi stiller denne risiko op ved siden af den nyttevirkning, vi mener at have af selskabet, finder vi alligevel, at det er forsvarligt at sætte dette store beløb ind, og vi vil være med til at tage denne risiko. Jeg henviser til, hvad der står i betænkningen, hvor vort grundsynspunkt er klart formuleret. Dette grundsynspunkt har fået tilslutning fra det store flertal af medlemmer i udvalget; det bygger først og fremmest på en forventning om, at det tekniske apparat, som står til rådighed, og som bliver til rådighed, kan udnyttes på en god måde.

Jeg vil gerne gøre et par personlige bemærkninger til alle dem, som er mistænksomme over for det store beløb, der her er tale om at staten skal yde i direkte tilskud. Det kan se ud af meget, når man dertil lægger risikoen. Jeg gør opmærksom på, at det, jeg nu siger, dækker mit eget synspunkt. Det er ikke noget, jeg har nogen tilslutning til i min gruppe, men jeg føler mig temmelig overbevist om, at hvis vi her i huset havde mod til, og hvis befolkningen havde vilje til at være med til at lave en virkelig rationel tilpasning af moderne og ældre trafikmidler, så at vi opnåede disse trafikmidlers fulde effektive udnyttelse, ville vi her kunne skaffe os en besparelse, en indtægt, som rigeligt kunne dække afskrivning og forrentning af de beløb, der her er tale om.

Jeg skal ikke sige mere om det; det dækker som sagt min personlige opfattelse, og jeg har kun sagt det for alle dem, der nu mener, at det er noget farligt noget, vi her går ind i. Jeg tænker her navnlig på dem uden for huset. Jeg ved ikke, hvorledes den del af udvalget, som siger, at det er en alt for optimistisk betragtning, vi har